

Horváth Gergely

Mert én...

Mert én eltűnök – tán sosem voltam.
Létezésem ábránd, mi neked született,
hogy a halálom is én magam voltam,
ami mikor élt neked kedveskedett.

Nem leszek többé – mihaszna vagyok.
A lét, mi felesleges talán...
de szerelmet neked mindig adhatok
mikor ebédelek a magány asztalán.

Félek nagyon, de nem vagyok gyáva,
mikor fegyvert emelek magam felé,
s úgy állok férfiként állva
mikor a Krisztus áll a Szűzanya mellé.

Nem tudom ki vagyok, s honnan jöttem,
de téged szeretlek nagyon...
s mikor a világra nagyot köptem,
úgy maradok én is itt, halva az asztalon...

Sohasem

Sohasem a szememet nézed,
de látod bolyongó szívemet,
mely csalfa ugyan sohasem volt,
ám sokszor csak hiteget.

Sohasem a bőröm simogatod,
de puhán érinted a lelkemet,
mely bár többször zuhant el,
drága kezéd mindig felemel.

Sohasem ételt adsz nekem,
hanem feltálad önmagad,
s míg én mohón habzsolva fallak,
tudom, meg nem hallgatlak.

Sohasem ágyat adsz nekem,
hanem hogy felszabadíts
a mocskomtól engemet,
melyet a te sóhajod tisztít meg.

S hogy mindennek vége lett?
A sors furcsa játékot ad nekünk,
támadunk, védekezünk
– ez a férfilelkünk –

Ahol te létezel

A szépet feledni nem lehet soha,
s bár elmegyünk egymástól messze,
gyönyörűséget varázsol szerelmünk alkonya
mikor véget ér egy örökké nem tartó mese.

Látlak téged minden hajnalban,
te táncolsz ott, édes fénysugár,
szenvedély simogatása vagy álmomban
mikor megnyugvást az ábránd megtalál.

Pipacsok tánca a szellőben,
érzem ott vagy te is közöttük,
a nap fénye vagy kelőben
mikor még a boldogságot fürödtük.

Ott vagy mindenben mi szép,
álma vagy a ragyogásnak,
így leszel nekem örök kép,
mikor átadom testem az álomnak.

Az vagy, mi életnek a születés,
halálnak a csendes pihenő,
kedves álomnak a friss ébredés
mikor a pihenésből dolog jó.

Minden vagy – s eképp létezel,
darutoll, gólyarepülés, élet-tánc,
s bár én nem vagyok, mikor ébredesz,
fájdalmas hiányod nekem így lesz rablánc.

Az igazság vagy, és a hazugság leánya,
minden mi éltet és árt nekem,
a szerelem kóborló vágya,
mi marcangolja lelkem.

Az ég kéken ragyog ma,
de nekem a szemed jut eszembe,
s hajad barnasága szelíd tölgyfa –
örökre beköltöztél a szívembe.

Az élet akár az éltető víznek tükre,
folyamatos és állandó,
hullámain a szél teszi tönkre
ki nem hibáztatható.

A sors furcsa kaland és változás,
de te minden vihar mellett is vagy,
felesleges hát gyarló átkozás,
mikor zokog a lélek, s pihen az agy.